

ALEKSANDRA POTER

Ko je ta
devojka?

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

20. avgust 2007.

Dragi Dnevniče,

Probudila sam se sa užasnom glavoboljom. Sinoć smo Nesi i ja bile u novoj pivnici koja se zove Velington. Kakav provod! Pre izlaska, popile smo flašu šampanjca, jer smo tamo mogle da priuštimo samo po kriglu piva. Videla sam Bilija Romanija, muzičara. Bože, presladak je, ali on i ne zna da ja postojim...

I dalje volim svoj novi posao u časopisu – ljudi su stvarno kul i od njih mogu mnogo da naučim. Sledeća stanica je Vog! Dobro, mogu valjda malo da maštam... S posla sam zvala tatu da mu čestitam rođendan – sviđaju mu se i čestitka i poklon!!! Sredila sam da sledećeg vikenda odem kući i posetim matorce. Nedostaju mi!

Opet izgledam superseksi. Za vreme ručka, Nesi i ja smo se sunčale u parku i nabacile lepu bojicu. Ona nije prestajala da priča o Džulijanu, svom novom dečku. Izšli su samo nekoliko puta i već je do ušiju zaljubljena!

Toliko. Moram da se spremam. Večeras idem na žurku na kojoj ću obući novi minić mis selfridž. Jedva čekam – provešću se ludo i nezaboravno!!!

Dnevni raspored za 20. avgust 2007.

- 06.00 Buđenje.
- 06.15 Lični trener.
- 07.30 Imejlovi.
- 08.00 Odlazak na posao. Telefoniranje usput.
- 09.00 Dolazak na posao. Traganje za novim pričama.
- 10.00 Pisanje imejlova i sastanak s Larijem Goldštajnom.
- 12.30 Ručak s novinarima iz *Dejli standarda* i ostalih medija.
- 15.00 Pisanje izjave za štampu.
- 16.00 Povezivanje Džonija Birda, frizera s Vest Enda, s novim urednikom časopisa *Kats* za intervju o njegovom novom šamponu.
- 17.00 Napiši više taj tekst!
- 18.00 Rad na prijavi za nagradu *Klod Najn*.
- 19.00 Večera s Majlsom.
- 20.00 Pregled rasporeda za sutra i pripreme.
- 23.00 Pročitaj poglavlje u knjizi *Kako da najlakše pronađete sebe*.
- 21.00 Spavanje.

Vuuššš-vuuuušššš-vuššš-vuuuuušššš.

Ah, kakva uživancija. Talasi nežno zapljuskuju pustu obalu – *vuuu-šššššš* – njihovi beli, penušavi rubovi načas pomiluju pesak pre nego što se opet otkotrljaju nazad. *Vuuuušššššš*. Napred-nazad. Napred-nazad. Poput najlepše uspavanke. Opuštajuće. Umirujuće. Moj um leluja. Moje telo lebdi. Ponirem u nepregledne dubine spokoja...

BIP-BIP-BIP-BIP!

Uh. Nažalost, ne više. Ipak sam u svom londonskom stanu. Ponedeljak je ujutro i budi me prodoran zvuk budilnika.

Srce mi brže lupa, misli naviru, okrećem se u krevetu, podižem aromaterapijsku masku za oči i nervozno gvirim u digitalni sat: 06.00. Stomak mi se grči. Bože, kad pre? Pre posla imam zakazane vežbe s ličnim trenerom – moram da ustanem.

BIIIIIIIIIPPPP!!!!

I to odmah.

Pritiskam dugme za isključivanje buđenja i sklanjam pokrivač. Ovu posteljinu sam nedavno kupila. Šivena je od organskog, nebeljenog pamuka za koji me je prodavačica u *Džon Luisu* ubeđivala da će umanjiti moje alergije. Imam gomilu alergija, što je malo ponižavajuće, jer zvučim kao jedna od onih trendom opterećenih žena koje nose klopme i smatraju da je kul biti alergičan na sve i svašta, ali ja *stvarno* imam alergije. Najstvarnije. Uostalom, htela sam da isprobam

te nove čaršave. Iskreno, nisam sigurna da li mi pomažu ili ne, budući da mi oči zasuze svaki put kad pomislim koliko sam ih platila.

Budilnik više ne pišti, ali za trenutak ne mogu da skupim snagu i ustanem. Protežem ruke i noge, širim ih na krevetu poput morske zvezde sa sve maskom na licu. Ovlaživač prostorije i dalje radi. Stereo-uređaj u uglu neprekidno svira, podešen na 'Opuštajuću uspavanku pored okeana' koja mi jedino pomaže da zaspim. I sve to samo zato što imam gomilu alergija i patim od nesаницe. Kakav bedak. Ali tako je. Jednostavno se teško isključujem. Čim sklopim oči, sve one sitne brige počinju da mi gmižu po glavi, poput roja mrava.

Jednom sam pokušala da ih izbrojim, kao što ljudi broje ovce, ali efekat je bio sasvim suprotan. Umesto da zaspim, potpuno sam se razbudila i istraumirala od silnih strahova, dočekavši jutro zagledana u TV emisiju o neuspelim plastičnim operacijama. Sledećeg dana, ne samo što sam bila iscrpljena, nego sada uporno sanjam košmare na temu podmlađivanja vagine. (Verujte mi, višak informacija ponekad može samo da naškodi.) I to je poslednji put da sam nešto tako *pokušala*.

Kad smo već kod toga, noćas sam sastavila čak pet sati sna. Bilo je skoro 1 posle ponoći kada sam završila poglavlje knjige *Kako da najlakše pronađete sebe* i isključila lampu. Ali svaka uspešna žena trebalo bi da malo spava, zar ne? Margaret Tačer je vodila zemlju spavajući samo četiri sata, i stalno nailazim na članke o tome kako Madona ustaje u 4 ujutro da bi vežbala jogu.

Zevam. Možda bih mogla sebi da poklonim još 5 minuta ležanja u krevetu. Mislim, pet minuta nije neka tragedija, zar ne?

Skupljam se u položaj fetusa, ali momentalno me probada osećaj krivice. Odlučujem da odležim još samo dva minuta. Preda mnom je teška nedelja. Sutra imam sastanak s potencijalnim klijentom – Larriem Goldštajnom, vrhunskim kozmetičkim stomatologom iz Los Anđelesa koji opslužuje sve holivudske face i sada planira da otvori kliniku ovde u Londonu. Trenutno traži PR firmu koja će mu organizovati promociju. Iskreno se nadam da će se odlučiti za *moju*.

Osećam treptaj ponosa. Još ne mogu da verujem da imam sopstvenu firmu – *Meriveder PR* – koja je u poslovnom odeljku poslednjeg *Telegrafa* proglašena „londonskim butikom za odnose s javnošću.

Specijalizovanu za zdravlje i lepotu, ovu firmu je pre tri godine osnovala Šarlot Meriveder (to sam ja!), stručnjak za odnose s javnošću i iskusna novinarka koja svakom svom klijentu daje poseban i ličan pečat.“

Što me upravo podseti – moram da proverim ima li gospodin Goldštajn neke neobične dijetetske prohteve. Prošle nedelje sam za klijente rezervisala sto u novom suši restoranu, na koji se mesecima čeka (kada moljakanje nije uspelo, bila sam prinuđena da podmitim vlasnika obećanjem da ću u svom prvom sledećem članku nesebično nahvaliti njegov restoran) da bih na kraju otkrila da je potpredsednica kompanije trudna, te stoga ne sme da jede živu ribu.

Moj treptaj ponosa brzo nestaje i biva zamenjen poznatim grčem strepnje.

Okej, zaboravi dva minuta izležavanja u krevetu. Neka bude jedan.

Ah da, i ne smem da zaboravim da odgovorim na imejllove svog ličnog finansijskog savetnika. Sada kada sam prevalila tridesetu, moram da mislim na ušteđevinu i penzioni fond. Po njegovim rečima, moje akcije u Saut ist ejdžu ne izgledaju sjajno, a ni penzija mi nije baš najevidentnija. Sve bolje od boljeg... kada bih imala pojma o čemu čovek priča.

Pedeset pet sekundi.

Zbog čega moram da naručim nekoliko onih knjiga sa Amazona, na primer, *Investiranje u ljude koji su donedavno mislili da je Don Džonson velški tenor*, ili tako nekako.

Pedeset sekundi.

Majls, moj dečko, tvrdi da je veoma važno planirati budućnost. On je agent za nekretnine i ne prestaje da priča o sigurnosti i investiranju. U stvari, prošle nedelje dok smo ležkarili u krevetu, odlutala sam usred razgovora o hipotekama i zamislila sebe kako se ljubim s Džekom Džilenholom.

Iskreno, često to radim u poslednje vreme...

Četrdeset pet sekundi.

Ali to je normalno. Svi maštaju, čak i ako su u vezi. Znam, pročitala sam to u jednoj od onih knjiga za samopomoć. Majls i ja smo zajedno već osamnaest meseci i imamo sjajan odnos. Okej, seks nije nešto naročito eksplozivan, ali nije sve u tome, zar ne? Kada sam bila mlađa,

seks je zaista bio važan, ali danas imam previše briga da bih još i zbog njega lupala glavu.

Četrdeset sekundi.

Odeća na hemijskom čišćenju. Ne smem da zaboravim da je podignem.

Trideset pet sekundi.

A tu je i nabavka hrane. Obično to obavljam u onim kul organskim supermarketima gde sam jednom videla Gvinet Paltrou pored gondole s krompirom. Nažalost, tamo je užasno skupo – na primer, kilo banana je 5 funti – ali zaista se trudim da mi ishrana bude maksimalno zdrava i izbalansirana. Doduše, ove nedelje sam bila previše zauzeta tako da mi je frižider potpuno prazan.

U stvari, lažem. Pun je trulog povrća. To je jedini problem sa organskom hranom. Brzo se kvari, jer ne sadrži hemikalije i veštačke aditive. Na kraju je tako uvelu teška srca pobacam i večeram negde napolju.

Trideset sekundi.

Au da! Obećala sam Majlsu da ću večeras kuvati večeru. Doduše, 'kuvanje' je ovde blagi eufemizam. Najčešće, umesto organskog povrća, ubacim u korpu pakovanje još vrućeg 'porčini rižota'. Obožavam supermarkete koji u svojoj ponudi imaju gotovu hranu. Okej, ta varijanta nije nimalo jeftina, ali štedi i vreme i živce. Mislim, jeste li ikada sami kuvali rižoto? Taj proces traje čitavu *večnost*. Bukvalno nekoliko sati mešanja u čorbi od povrća, na svakih pet minuta, sve dok vam se ručni zglob ne ukoči a želudac ne ispere od belog vina, prvenstveno namenjenog rižotu. (Zaboga, morate *nešto* da pijuckate dok mešate – ubitačno je dosadno.) Uprkos besomučnoj žrtvi, rižoto na kraju ispadne grumuljav i neukusan, zbog čega ste prinuđeni nedeljama da ga jedete jer podseća na ječmenu kašu, budući da su samo dve šolje zrnevlja dovoljne da se nahrani vojska.

Kao i obično, misli mi lete sto milja na sat. Okrećem se u krevetu i privijam jastuk na grudi.

Dvadeset pet sekundi.

Kad malo bolje razmislim, nemam vremena za nabavku hrane. Moraćemo da večeramo napolju. Ali to je okej. Ujedno i dobar izgovor da isprobam onaj novi restoran na početku moje ulice. Otvoren je pre samo par nedelja i jedva čekam da ga overim.

Ko je ta devojka?

Dvadeset sekundi.

O, bože! Umalo da zaboravim: danas je tati rođendan.

Prošle nedelje, mama mi je ostavila tri podsetnika na telefonskoj sekretarici i *opet* sam zaboravila. Što je najgore, nisam mu kupila ni čestitku. Prošle godine, poslala sam mu elektronsku, jer sam, kao i obično, bila do guše u poslu; međutim, kad sam ga pozvala telefonom, glas mu je nekako utanjio pa je mama brže-bolje preuzela slušalicu i zapodenula veseli razgovor o novoj dogradnji susedne kuće.

Petnaest sekundi.

Stomak mi se steže. Okej, Šarlot, ne stresiraj se inače ćeš dobiti onaj ogavni osip po grudima i moraćeš cele nedelje da nosiš rolku kao Dajana Kiton u filmu *Samo ne ti*. Znam! Pozvaću cvečaru i naručicu ekspresnu isporuku. Pa šta ako je muškarac u pitanju? I muškarcu vole cveće, zar ne? Samo ću zamoliti cvečarku za neku mušku boju, ili tako nekako.

Deset sekundi.

Da li *rade* cveće u tamnoplavoj boji?

Pet sekundi.

U redu. Vreme isteklo.

Pridižem se na laktove i vadim iz usta štitnik za zube. Prema rečima mog zubara, u snu škrgućem. Tvrdi da ću, ukoliko ne budem nosila štitnik, ostati bez zuba i izgledati kao Šejn Mekgovan iz *Pogsa!*

Dobro, nije *baš* tako rekao, ali samo zato što zapravo ni ne zna ko je Šejn Mekgovan, a kamoli ko su *Pogsi*. Svejedno, moram da nosim štitnik za zube koji košta preko hiljadu funti. Vanesa, moja najbolja drugarica, smatra da je to čista ludost. Kaže da bi bilo pametnije da sam pare potrošila na putovanje, jer mi je očajnički potreban odmor.

Iskreno, volim Vanesu, ali ona je šašavija čak i od mene. *Odmor?* Kao da imam *vremena* za odmor. Uostalom, već radim dovoljno stvari koje me opuštaju. Na primer, pilates. Dobro, malo preterujem – jednom sam otišla na pilates i zaspala tokom vežbi na strunjači – ali čvrsto sam *odlučila* da ga redovno upražnjavam. Osim toga, volim da leškarim u mirisnim kupkama sa zapaljenim svećama oko kade i čašom hladnog vina u ruci. Priznajem, nisam to skoro uradila – u stvari, kupanje mi se obično svodi na brzo tuširanje s brijaćem u ruci – ali

opet. *Povrh svega*, posedujem relaksirajući CD Pola Mekene, koji mi je poslala mama. Tu je negde. Verovatno u jednoj od fioka.

Evo, definitivno ću ga preslušati čim nađem vremena...

Okej, neću otići tako daleko i reći da sam maksimalno *opuštena*, ali ko je? Vodim svoju firmu. Otplaćujem stan. Imam milion odgovornosti i toliko bora oko očiju da je krajnje vreme da ih nekako ispeglam. Mislim, više nemam dvadeset jednu.

Hvala nebesima.

U dvadeset prvoj, živela sam u iznajmljenoj sobi, radila od jutra do sutra i stalno bila bez kinte. Sada imam svoju uspešnu PR kompaniju, predivan stan u pošumljenom delu zapadnog Londona i jednu od onih kabriolet 'buba'. Hranim se u restoranima i mogu sebi da priuštiti firmiranu odeću i luksuzna putovanja.

Na koja, doduše, ne idem, jer nemam vremena, ali samo kažem.

Ah, da, imam čak i ličnog trenera.

Koji samo što nije... Nevoljno ustajem iz kreveta i toplu, meku pi-džamu zamenjujem trenerkom. Podižem roletnu. Napolju je i dalje mrak, i za trenutak zurim u tihu, uspavanu ulicu.

Imam trideset jednu i vodim život o kojem sam oduvek sanjala.

Čujem zvono na vratima i okrećem glavu od prozora.

„Dolazim!“ dovikujem, trljajući sanjive oči i hitajući ka vratima.

Sat vremena kasnije, posle iscrpljujućeg džoginga po parku i oko milion skokova uvis, moj lični trener Ričard trčeći me predvodi do mog stana. Ričard je nekada radio u teritorijalnoj odbrani i prosto uživa u tome da me forsira.

Nažalost, ne mislim na 'forsiranje' one vrste koja uključuje lepršavu haljinicu i podvriskivanje, nego lice okrenuto ka zemlji i zadihana pluća dok on zapoveda da uradim još pedeset sklekova.

„Šta misliš da poslednjih sto metara trčimo sprintom?“ predlaže.

Verujte mi, imam *tuce* razloga da ga odbijem, ali Ričard već hita ispred mene, visok, mišićav i zategnut u svom minijaturnom crnom trikou. Pridižem se i jurišam za figurom koja s lakoćom grabi napred.

„Ajde, ajde, ne zabušavaj. Napuni pluća. Savij kolena. *Hop, hop, hop, hop.*“

Kunem se da su Ričardovi nožni listovi najveći na svetu. Po svemu sudeći, u teritorijalnoj odbrani pretrčao je na stotine milja u punoj ratnoj opremi koja je verovatno teža od mene. Nešto što me redovno teži – za slučaj da neko mora da me nosi do kuće ukoliko se iznenada srušim od umora.

Sustižem ga tek pred svojom zgradom.

„Okej. Vidimo se u sredu u isto vreme.“ Skakućući u mestu, Ričard me pljeska po leđima, toliko srdačno da se umalo sruših kao sveća.

„U sredu u isto vreme“, veselo ponavljam sa smeškom i otključavam vrata od ulaza.

„I ne zaboravi da prethodno protegneš mišiće“, dovikuje mi, hvatajući se za lakat i gipko savijajući ruku iza glave.

„Neću.“ Zanosno se smeškam i mašem mu pre nego što nestanem u hodniku gde se iznemoglo rušim na pod.

Ovaj ritual ponavljam triput nedeljno. Kao mlađa, bila sam prava lenjivica, ali sada kao starija i mudrija znam koliko je važno održavati fizičku kondiciju. Iako 'kondicija' nije *prava* reč kojom bih opisala svoje trenutno stanje. Pre bih rekla da je to *iscrpljenost* ili *agonija*.

Dok znojavog lica ležim na podu hodnika, poput beživotnog tela koje treba oivičiti kredom, pokušavam da se usredsredim na disanje.

Naravno, postoje jutra koja volim da izlenčarim u krevetu, ali podjednako volim da se uvučem u svoje uske farmerke. Povrh toga, kao što Ričard reče, kardiovaskularni sistem je od suštinske važnosti za zdravo srce. Instinktivno spuštam ruku na grudi. Srce mi lupa kao da će eksplodirati.

Ali neće. Mislim, srca ne eksplodiraju *tek tako*, zar ne?

Skidam monitor za srce i očitavam brojke na digitalnom ekranu. Bože, broj otkucaja u minuti je nenormalno visok. Počinjem da paničim. Uz to, jedva dišem.

Kroz glavu mi proleću scene iz *Hitne pomoći* – znate, one s pacijentom na kolicima i zgodnim doktorom koji viče: „Udalji se!“ a potom spušta dve elektronske ploče na ogoljene grudi poluživog pacijenta.

Moja panika ne jenjava. O, bože, neću valjda dobiti srčani napad? I to na rođendan svog oca! Prestravljeno grlim sopstvene grudi. Ako umrem, tata više nikad neće slaviti svoj rođendan. Umesto u pivnici, s prijateljima, provodiće ga klečeći na mom grobu, žaleći za gubitkom svoje jedine kćeri.

Šarlot, prekini! Pokušavam da se saberem. Ne budi smešna! Ubrzani puls je *normalna* stvar, u tome je *poenta* cele stvari. Naporno si vežbala, a vežbe su blagotvorne. Ustajem sa poda i hvatam svoj odraz u ogledalu. Lice mi je pokriveno jarkocrvenim pečatima, oči su mi zakrvavljene a kosa zalepljena za glavu poput znojavog šlema.

Uh.

Kako god, ne mogu ceo dan da stojim ovde – moram da se spremim za posao. Automatski proveravam vreme na zidnom satu. Imam

Ko je ta devojka?

mного satova. Zbog toga, Vanesa naziva moj stan Švajcarskom, ali ma koliko se trudila, redovno kasnim. Raspored mi je užasno zgusnut. Prosto nemam vremena ni da 'iskuliram', kako to ona voli da kaže.

Skidam sa sebe znojavu trenerku i ulazim pod tuš. Ne može se reći da nikad ne kuliram. Naprotiv. Na primer, ako u svom dnevnom rasporedu ugledam prazan prostor, *uvek* ga popunim nečim opuštajućim. Problem je što u mom dnevnom rasporedu nema praznog prostora...

Šminka? Perfektna, ali 'prirodna'. *Provereno.*

Kosa? Ravna, ali iskrzana na krajevima. *Provereno.*

Odeća? Stojim pred velikim ogledalom svog ormara-sobe i odmeravam usku crnu suknju i bluzu s mašnom. Moram da izgledam profesionalno a fanki. Ulično a šik. Kul a – koja je ono reč? – uglađeno. Smrknuto zurim u svoja stopala i navlačim cipele drugog dizajnera. Mnogo bolje. *Provereno.*

U glavi prelistavam uobičajeni spisak pre nego što krenem na posao, istrčavam iz spavaće sobe i po stanu skupljam svoje stvari.

Laptop? Nikud ne idem bez svog *ajbuka*. Čak ni u toalet. Jer, nikad ne znam kada će nešto da mi zatreba sa Gugla. Bučno zatvaram laptop i ubacujem ga u futrolu. *Provereno.*

Aktovka? Pogled mi pada na nju, položenu na kauč. Iz nje viri hrpa dokumenata koje moram da iščitam i ispotpisujem. Što je moguće pre. *Provereno.*

Prostirka za jogu za slučaj da dobijem prazan prostor? (Samo se ti nadaj.) *Provereno.*

Blekberi? Gde je, do đavola? Ah da, već mi je u ruci. Naravno. *Provereno.*

Usput, srce mi se oporavlja. Znala sam da hoće. Samo sam se malo uspaničila. Snađe me to ponekad, naročito kad je u pitanju zdravlje, ali obično sam vrlo oprezna. Bolje sprečiti nego lečiti, to stalno ponavljam.

Nažalost, moj lekar ne deli to mišljenje. Verovatno me smatra hipohondrom, ili tako nekako. Evo, prošle nedelje, na grudima mi se pojavio taj smešan osip, i kada sam guglovala simptome, podudarili

su se sa onim koje izaziva buba mesožderka iz Amazona. Okej, nisam 'nedavno putovala na Amazon', kako je to moj lekar sročio, ali nije bilo potrebe da se toliko goropadi. Naravno, nije me poslao u bolnicu za tropske bolesti, niti bilo šta slično! Samo mi je rekao da je to verovatno ekcem i dao neku E45 kremu da se mažem ujutro i uveče.

Što sam i činila. Osip je ubrzo prošao, ali opet, *mogla* je da bude i buba mesožderka.

S gomilom torbi na ramenu, na stolu ostavljam novac za čistačicu i istrčavam iz kuće. Zatim se opet vraćam, jer me napolju zaslepljuje jarko sunce.

Tamne naočari? Pogled mi leti ka stočiću u hodniku koji krasi lampu, bela orhideja i nekoliko uramljenih fotografija. Među njima je i ona s mamom i tatom, uslikana onog dana kada sam diplomirala. Matroci izgledaju skoro isto kao sada, samo je tata imao više kose a mama furala fazon jarkocrvenih ruževa za usne. Sebe jedva da prepoznajem. Na slici sam obučena u tradicionalnu crnu univerzitetsku odoru sa četvrtastom kapom na glavi. Kosa mi je duga, tamna i beživotna. Sušta suprotnost sadašnjem sveže isfeniranom i redovno šatiranom pažu.

Fotografija je takođe uslikana pre mog otkrića pincete kojom sam crne, guste obrve uobličila u savršeno izvijene lukove. A tek osmeh! Gledam u svoje zakrivljene prednje zube koji su sada ispravljani zahvaljujući protezi u kasnim dvadesetim. Bože, tada sam izgedala potpuno drugačije.

Naočare za sunce nalazim skrivene iza fotografije, uzimam ih i trčim ka vratima, zatim niz stepenice, i otključavam 'bubu' iz daljine. Svetla se pale i otvaram vrata. Prokletstvo! Još jedna kazna za nepropisno parkiranje. Psujem sebi u bradu i vadim je ispod brisača, a zatim uranjam u kožno-plišano sedište. Kaznu ubacujem u džep, zajedno sa ostalim sitnicama, i okrećem ključ. Mašina bučno oživljava.

Istinski volim svoj auto. Moćan je i poseduje sve neophodne sitnice: grejače za sedišta, satelitsku navigaciju i instrument-tablu koja noću svetli poput kokpita. Dan kada sam ga kupila bio je najsrećniji u mom životu. Sećam se kako sam ga zaljubljeno gledala, parkiranog na ulici ispred stana, svog blistavog i sjajnog. Nisam mogla da verujem da je moj.